

Ο ΠΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

(Σκίτσος του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΤΑ ΦΡΑΓΚΟΣΥΚΑ

Ξέρω μιὰ φοβερή ιστορία γιά φραγκόσυκα. Θά τη διηγηθώ μέ δηλ της τή φρόξη, όπως έγινε σέ κείνο τόν τόπο, πού έζησα τά μικρά μου χρόνια : σ'ό 'Ανάτλι, τό Ιστορικό και τραγουδιμένο, τήν πόλη τής δόξας και τών αμάτων.

Η δυσμική πλευρά του Παλαιμδιού είναι άπότομη, σαν κοιμημένη μέ τό μαχαίρι, και άντικρύζει τή θάλασσα, τόν 'Αρχαίο Κόρφο. Σκοτώντας κανείς άπό πάνω, βλέπει κάτω ένα βάραθρο, πού τό άντισκόθουν εδω και κεί βράχια σουβλερά, λίγες φραγκοσυκιές, τούρες σή-γανη... Φειδία φολιάζουν εδω μέσα και κρινάκια. Τά πρώτα σέρονονται άνάμεσα σ' άγκάθια, τά δεύτερα ξεπετούν, ξανθές σαίτες, σ'όν άέρα, έπλωτο άπό τά μπεντένια του Κάστρου. 'Αν ρίξεις πέτρα, και δέ σταθί σέ κανένα χωμόκλαδο, ή πέτρα κούλει κροτώντας και πάει κούλουι ! στή θάλασσα τής 'Αρβαντιάς. Ψηλά, στό φρούδι του φοβερού αυτού γκρεμού, είναι ένα στενό μονοπάτι, μιá ποδιά. Στόν καρφί του Πολέμου, λέει ο ντόπιος θύλιος, οι χριστιανοί είχαν στήσει εδω ένα μηχανάκι καταχθόνιο, μιá σανίδα μέ σούστα, μιá μούτζη τάχα σά γεφυριά. Κι' άμα γιοργήσανε και πήραν τό Κάστρο, κ' οι 'Αρβανίτες φεύγανε νυνηγμένοι κατά τήν Καραθόνα, περνώντας άπό τή στενή τούτη ποδιά, πατώντας στή σανίδα, πού πάτ ! τούξ τινάζε στό γκρεμό. 'Από τότες, δηλ έτοιμή ή μεριά λέγεται κ' 'Αρβαντιά.

'Όμως ή Φύση πασαλεί όλα νάν τά άφοραίνη : 'Ετσι και δώ, τήν άνοιξη, φροντίζουν άγριοβιολέτες, ζαλιάνια, πού ειδοάζουν τόν άέρα. Οι φραγκοσυκιές βράζουν κανονικά φύλλα, στολισμένα γύρω μέ μεγάλα κίτρινα λουλούδια, σαν ζιπέλλια, πού μέ τόν καιρό, μέ τις κάμψες τού καλοκαιριού, γοιμάζουν, και κεί κατά τό Σεπτέμβρη λαμποκοπούν. Τά βλέπει κανείς χρυσοκόκκινα, νά κρέμονται πάνω άπό τό βάραθρο, άπληροστα, και γύρω τους νά πετούν κροτώντας τά πουλιά, πού αυτά μονάχα χιόνονται τή γλυσκιά τους σάρκα.

'Ετσι, λοιπόν, τάβλεπε άπό πάνω, άπό τή σκοπιά του, κ' ο Βλάσης ο Πέτροβας και τά λιμψότανε. Καθώς κροτόσε τό γκροά του έπ' όμου και πήγαυε κ' έρχότανε στήν Καρά - Ντάτια δλομόναχο, ο γούξ του και τά μάτια του δλοένα στά φραγκόσυκα γύριζαν : 'Αχ, γιατί νά μίν είναι κ' αυτός πουλι, νά κλαρώση σέ μιá φραγκοσυκιά, και νά φάη, νά φάη, ως πού νά πη άμάν, νά χορτάση !.. Προχώρησε στό μονοπάτι, κοίταξε τό γκρεμό και ζαίστηκε, μιá δέν άποταδχίτησε. Κιελάρηξε τήν πού κοντινή φραγκοσυκιά, ως τρία μέτρα πού κάτω : Νά, σέ κείνο τό βράχια νά πατήση τό τσαρούχι του, κ' ύστερα ξέρει ατόξ τί κάνει : Μιά μέ τήν ξιφολόγη, σουβλάει κείνο τό φύλλο μέ τό όγ'όσκα, και τ' άνεβάσει σά τα-πόδι έπάνω. 'Επειτα, θά στροφή χείλιου τή φροντανελλίτα του, και σαν καλός ειζωνας πού είναι, θά τά παστρέψη μέ τό σουγιά του και θάν τά χλοπονοσή μιá μπουκιά τό

ένα. Αυτό, λοιπόν, πήγε νά κάρη ο καφερός ο Πέτροβας. 'Αφρησε τή σκοπιά του, και έθηκε ακροατόντας ; ως στό βράχια. Έβαλε πάνω τό δεξί του πόδι, και χουρτιάζοντας δυνατά τή λόγγη, τήν έσπρωξε νά τρυπήση τό παχύ φύλλο, μιá μέ τήν όμμη έχασε τήν ίσορροπία, άχ ! φώναξε κ' έπεσε στό γκρεμό. Τ' άλο ξάρηγε άπό τά χέρια του, κ' αυτός κυλιότανε σα κιάλα, φροντώντας στίξ πέτρες, και τού κούου άπλωνε τά χέρια του νά παστή... 'Ετσι πήγε ως στή μέση του γκρεμού και πού κάτω, κατασκοτωμένος, και ή τύχη δέλησε νά παστή τό πόδι του άπό τόν κορμό μιáς άλλης φραγκοσυκιές, κ' αυτός νά κρεμιστή κατακέφαλα στό χείλος τής άβύσσου, κορμί άτραγο, δοσιμένο πού του Θανάτου.

Η ώρα ήταν πρωί, χαράματα άκόμη. Και ή θάλασσα κάτω βογγούσε φροντουνιασιμένη.

'Όστερα άπό δυό ώρες, όταν ήρθε ή βάρδια ν' άντικαταστήση τόν Πέτροβα, βρήκε τή σκοπιά έρημη και τό σκοπό νά λείπη.

-Τι ; λιποτάχτης ο Πέτροβας ; ειπαν. Πού πήγε ; Κοιτάξαν εδω, εκεί, έμψαζαν, ύπομώστηκαν, και στό τέλος τόν είδαν νά κρέμεται άντρος, σ' ο χείλος του γκρεμού, μέ τό κεφάλι κάτω, σα νυχτερίδα. 'Επαι ο άνθρώπος !.. σκοτώθηκε. Κι' αυτός νά φωνάζουν, νά κούλουν σέ βήθησια, νά πυροβολούν :

-Στά άλτασσα !.. Τρέξαν οι άλλοι άπό τά φυλακεία, ήθεο ο λογαγός τής Φρουράς, ο 'Επιστάτης τών φυλακών, πολλοί. Κοιτάζανε κάτω, κυρμένοι, σασι-σιμένοι, και δέν ήξεραν άν ζή, άν πέθανε, δέν ήξεραν τί νά κάνουν... 'Από πέρα, άπό τήν πόλη, πού άκουσαν τις ντουγκιές, άνταρματικα, Κόσμος μαζεύτηκε σ'όν άντικρυνό 'Ιτζ Καλέ, και κοιτάζαν κατά τό Ηλαμιάδι κ' έλεγαν τόνα και τάλλο, και δέ μπόραγαν νά μαντέψουν τί γινότανε.

'Αξάρνα, ένας πού κοιτάζε μέ τά κιάλα, φώναζε :

-Κάτοξ ειζωνας έπεσε !.. Κοιτάχτε... νά, εκεί !.. κρέμεται άπό μιá φραγκοσυκιά !..

Τ' 'Ανάτλι άνασταγώθηκε. 'Άλλος κόσμος μαζεύοτανε στό γυαλό τής 'Αρβαντιάς και κοιτάζαν άπάνω, και χερνομιόσαν, κ' έλεγαν πός ο άνθρώπος θά ζούσε άκόμη, και πός έστρεψε νά βιαστούν ενά τότε σόσσην, γιά τό Θεό ! Κείνος πού έβλεπε μέ τά κιάλα, ειπε :

-Ζωντανός είναι ! Νά ! κοιτάξτε τό χέρι του... Τώρα γυρινα ν' άρ-ταχίη άπό τή φραγκοσυκιά !..

-Μά γιατί δέν κατεβαίνουν γυήγορα νά τόν πάρουν ; έλεγε μιá κυρία. Θεέ μου, θά λιποθυμήσω ! Τόν κωκυοσήη ! Είναι πολύ γέος, κώγες ; φωτόσσε κείνον πού ειχε τά κιάλα. Σέ λίγο σάντηκαν ν' άνεβαίνον τή δρομώσκαλο του Παλα-

μηδού οι δημόσιες αρχές : 'Ο Νομάρχης, ο Φρούραρχος, ο Εισαγγελέας. 'Ανάβαντα γρήγορα, έχοντας μαζί και τον 'Αρχίατρο. Πέρασαν την Πύλη Ρομιάτου, έφτασαν στην Καρά-Ντάγια. 'Έκει βρήκαν συναγμένοι τους άλλους.

—Κύριε Φρούραρχε, να δεθώ ένας στρατιώτης με σχοινί και να κατεβή να τον πάρει, έρωστένε ο Νομάρχης.

'Ο Φρούραρχος έφραξε μια ματιά στους ερχόμενους που στέγαγε κοιτάζοντας κάτω, με μάτια τρώουσα, τόν συνοδούς τους, και από εκεί τους φανότανε μικρός, τόσο διά. 'Ήτανε ού να τους ρωτούσε : «Ποιός θέλει να κατεβή ;» Μά δέν κουνήθηκε κανείς.

—Πώς να δώσω μια τέτοια διαταγή ; απάντησε χαμηλόφωνα ο Φρούραρχος. Θά ήτανε σάν να τόν έστειλα στο Χάρκο. Κοιτάχτε, γάμος ! Γιάντωνα άνθρωπος ;

—Δέν μπορούμε, συμφώνησε και ο Εισαγγελέας. Θά είχαμε και δεύτερο θύμα. Ποιός αναλαβάνει τέτοια εθύνη ;...

Κείνη τη στιγμή, φάνηκε νύχταει μια κουστονιά : Πέντε στρατιώτες, έχοντας στη μέση έναν άνθρωπο που βιάζετο ξεκούπτος, ξεσκονίζοντας, με τα μαλλά και τα γένια στον άνεμο. Μαζί τους ήταν και ο 'Επιστάτης των Φυλακών... 'Η κουστονιά έζυγωσε.

—Κύριε Φρούραρχε, είτε ο 'Επιστάτης, αυτός είναι καπιάδικος. Λέχτηκε μόνος του να κατεβή, να σώσει τον ερχόμενο.

Τόν έβαλκωσαν δίκο και τόν κοίταξαν βουβοί. 'Ο Εισαγγελέας τού είτε :

- Πώς σέ λένε ;
- Τσοκνιά, απάντησε κείνος. Γιάννη Τσοκνιά.
- 'Από πού είσαι ;
- 'Από της Ρομιάτης τά μέρη.
- Φανόταν ήρωας, άποκασιμένος. 'Ο 'Επιστάτης είτε σιγά :

—Είπε...θανατοπονίτης, κύριε Εισαγγελέα.

—'Α ! ! ! Και γιατί έλεες να τό κίνης αυτό, Γιάννη ; Κανείς δέ σέ αναγκάζει. Κοίτα κάτω : Είδικα θάνατος.

'Ο καπιάδικος χαμογέλασε πικρά.

—Γιά μένα ; είτε. Καλλίτερα έτσι, παρά στην καρμανιόλα... Κ' έπειτα... έπειτα έτσι γίνονται υπάκουη την ψυχή μου... 'Έχω πολλά κώματα γοι, κύριε Σαγγελέα !..

Γύναγε πάλι μια μικρή σιωπή. 'Αξαρνα, ο Τσοκνιά είτε :

—Πάω στο γρεμού ! Σχημαίτε με !..

Κουνήθηκε να κατεβή, να γλιστρήσει. 'Ήταν αβάσταγος, έκανε σάν τιμολό.

—Στάσου, άνθρωπε, δέ θά κίνης τίποτα έτσι. Θά σκοτωθής... Στάσου να σέ δέσωμε μ' ένα γερό σκοινί.

Τόν δέδασε από τη μέση, με δύο μαγιά σκοινιά : ένα για τά κατεβή αυτός, και τό άλλο για τά τραβήξουν ύστερα τόν ερχόμενο.

Και ο Τσοκνιάς άρχισε να κατεβαίνει. Οι πέντε στρατιώτες κρατούσαν από την άλλη άκρη τά σκοινιά.

—'Ο Θεός μαζί σου ! ενήχησε συγχνημένος ο 'Επιλοχίας τόν υψώνον, που είχε ξάδερμο τόν Πέτροβα.

—'Αου, Τσοκνιά ! φώναζε από ψηλά ο Εισαγγελέας. 'Αν τόνε φέρης άπάνω, πού πάωκα να προτινέω στην Κυβέρνηση να σού μετρώσω την ποινή.

'Ακούε ;

—'Ακούε, Γιάννη ; φώναζε δυνατώτερα ο 'Επιστάτης. Θά σού δώσωμε χάρη !.. Θά γλιτώσης τό κεφάλι σου !.. 'Ακούε ;

Μά ο Τσοκνιάς δέ φανότανε ν' άκούη. Δέν άπάντησε... Μόνο κατέβαινε, κατέβαινε... Αθάνατο ξεκούλωσαν από την πλαγιά μιά καταρπίσκων κάτω και τότε δίκο που ήταν στο γυαλό παραβόλιναν : «—Φλαχθήτε, για τό Θεό !..»

Πότε-πότε τά σκοινιά λασπάρζαν, σημείο πως ο καπιάδικος κάτω είχε σκαλώσει και στετασαν. Και τότε πάλι, άπότομα, τά σκοινιά τεντώνονταν να σπάσουν, σημείο πως ο Τσοκνιάς έπεσε στο γρεμού, γλιστρώοντας από τό βάρος του. «'Αδίνωτο, λέγαν οι άλλοι, από πάνω, δέν θα κίνης τίποτα, θα τρωαχθή. Και δίκο παρακούλοθουσα, μέ άγνώσια τό θέμα...

'Αξαρνα, άκούστηκαν κραγιές χαράς. Μικροί και μεγάλοι αλάλασαν. 'Ο Τσοκνιάς είχε φτάσει στη φραγκοσκιά, και τώρα φανότανε σαν άγκυλασιμένος με τόν ερχόμενο. «—Είπε Ξεκούλωσαν ο τόνε ρωτούσαν από πάνω, από κάτω, από παντού. Μά οι φωνές τους χάνονταν στο άδειο, τις έπαυσε ο θαλασσινός άνεμος, που άνατάραζε και τά κλαδιά των γαιδιέντρων, κ' έκανε τη σημαία του Παλαμηδού να πλαταγίζει στο κοντάρι της.

'Ο Τσοκνιάς δέν άπαντούσε, μά καταγινόταν όλοένα. Κείνος που έβλεπε μέ τά κώματα, είτε : «—Νά ! τόν έδεσε από τη μέση τόν ερχόμενο !.. Νά ! τούρα κάνει σιγάλο στους άπάνω να τραβήξουν !..»

«—Τραβάτε ! Τραβάτε ! φώναζαν δίκο από κάτω, και κούναγαν τά χέρια τους, μαντήλια... Κ' έως σελιχτής από τόν 'Ιεζ Καλέ, άτέβησε σ' ένα παλιό κανόνι και σάλπιξε μ' όλη του τη δύναμη, για νού τους δώσει χαράκι.

Οι πέντε στρατιώτες άρχισαν να τραβούν. Σιγά-σιγά, μαλακά στην άσχη, τό κορμί τού ερχόμενου ξεκούλλισε από τη φραγκοσκιά, και άνάβανε σάν άντρείκελλο, με τά χέρια κρεμασμένα, τό κεφάλι πεσμένο στο στήθος, σερνιμένο... Φανότανε σάν άνησο... Καμιά φορέ άκά-

λωνε σέ κανένα βραχάκι, σέ κανένα θάμνο. Τότες, οι στρατιώτες τραβούσαν από δυνατά και τό ξεκούλωσαν.

Στόν καιρό ετούτο, ο Τσοκνιάς έστρεψε πεσμένος μπρούμυτα, πασιμένος με χέρια και με πόδια άνα μεγάλο θάμνο, πασιώντας να συγκρατηθί στο χείλος της άβύσσου.

—'Αίγο άκούη και τόν πήραμε, είτε ο Φρούραρχος. Τραβάτε !

Μέ μια τελευταία προσπάθεια, τό κορμί τού ερχόμενου ήθε πάνω. 'Ενα μοιχομορ φράξις βγήκε άπ' όια τά στόματα. «—Νερός ε' είτε ο 'Αρχίατρος. Μόνο νερός ; Ατόύς ήταν κατακοιματισμένος άπό τις λήστες, άγνώστος από τά αίματα, δίκος μια πληγή. 'Ο ξάδερμός του δέ μπόραγε να βαστήξη τά κλώματα : «—'Αμοιρε Βλίσση, και πώς νάν τό γράφο της μάνας σου ;» Είλεγε. Τόν άκούωθησαν παράφωνα, σέ μια κούβερα.

—Τούρα να τραβήξουμε τόν άλλοτε, διάταξε ο Φρούραρχος.

—Σίγουρα θα κατασκοπηθί κ' αυτός, είτε ο 'Επιστάτης.

Και σκόβοντας στην άβυσσο, τού φώναζε : «—Γιάννη ! Γιάννη ! τό νοι σου ! τραβάμε !.. Πιάσου από τό σκοινί β' Και γυρίζοντας στον Εισαγγελέα. Μόνο νερός ; «—Μά δέν ξέρετε πόσο τόν έσυμάθησα αυτόν τόν άνθρωπο !.. 'Ήσιγος, όλο μετάνοιες στα εικονίσματα και ψάλμωδίες είναι !..»

—Βίρα, παιδιά, βίρααα ! δίκο μαζί ! φώναζαν τώρα οι στρατιώτες. Βαστάτε καλά !.. Προσχή !..

'Ο Τσοκνιάς άνάβανε. Πότε πιανόταν από τό σκοινί, πότε τού ξεφραγι... άλλοτε σερνόταν δίκος, άλλοτε με τά γόνατα... όμοε άνάβανε όλοένα, τόν άνθρωπο.

Μία λαγή από κάτω, χαρτέρες τό κρσίμο του στην κορφή, τη σωτηρία του. 'Ο Τσοκνιάς λάτρησε στερεά στην πλάκα, έβγαλε στεναγμό άνακούφισης, και κοίταζε γύφο ζαλισμένος. Τά σούγα του ήταν κουρπιασμένα. 'Γρόστας κ' αμα έσταζε κώμους από τό μέλας του, από τό στήθος του, άπ' όλο τό βασιανιμένο του κορμί. Λαχάνιαζε. Οι άλλοι τόν κοίταζαν σιωπηλοί. 'Η κόρη τού 'Επιστάτη, που ήθε κείνη την ώρα, ή Μαρία με τά μεγάλα μάτια, έβλαγε. 'Ο Εισαγγελέας τού είτε :

—Τσοκνιά, έκανε τό χρέος σου. Θά κάνω τώρα κ' έγώ τό δικό μου. (Και στη φουφά). Πάρτε τον !

'Αφρησ να τόν πάρουν, χωρίς να τη λήξη. Μόνο, περνώντας μπροστά από τό λείψανο τού σκοπομένου, τούφριζε μια ματιά κ' έκανε τό σταυρό του... 'Υστερα, οι στρατιώτες τούξαν τό λείψανο στην κούβερα και τό πήγαν στην έκκληρίτσα τού Κίστριου, στόν 'Αη 'Αντρέα.

—Τό άπόγευμα να τόν θάψετε, είτε ο Φρούραρχος. Κορμα τό παλληκάρι. Χάθηκε άδικα, για λίγα παλοφραγκόσκια.

***

Πέρασαν ήφτά μήνες, μπορεί και περισσότερα. 'Ολο κείνα λημονήσανε μια κείνη την τραγωδία.

Μία βραδεία, στοίς κερανίδες τ' 'Αναπλιού, από στόμα σε στόμα, διαδόθηκε πως ήθε διαταγή από την 'Αθήνα εν ά π έ σ η π ε λ έ κ ι ο. Αυτό έσημαίνε πως στα μιουνηθούτα του Παλαμηδού είχαν μαζευτεί πολλοί θανατοπονίτες κ' έπρεπε ν' άραιώση ο τόπος.

'Ο Ισκιος τού κόκκινου Θανάτου άπλώθηκε ξανά έπάνω από τη δύστυχη κοιτάει. Σφίχτηκαν οι ψυχές... 'Όλη κείνη τη νύχτα, είθια άνθρωπον άνθρωφόνε τη δρομύσαλα, διαταγές δίνονταν χαμηλόφωνα, άφτα τρεμοσιλέων στις σκοπίες και κάθε τόσο, κορηγή μισητόταν στο σκοτάδι ή πολυσημαντή κραυγή :

—Φύλακες, γρηγορείτερες !..

Στό 'Αλωναί, στο πλάτωμα, οι τεχνίτες τού 'Οπλοστασίου κάρφοναν τό σανιδάκι, και μεγάλες φωτιές τους έφέγγαγε στη μορφα δουλειά τους... Σιγά-σιγά, τά χαρμάτα ούσαν τον άνατολικό ούρανό, σκορπίοντας τις όμορφές τους στην 'Αργολική θάλασσα, πέρα, ως στο Κυθέρι.

Μά ο Μπόγιας στέκεται πλάι στην καρμανιόλα και περιμένει... Περιμένει σερνός, με κρός καρδιά, και κοίταζε άντικρύ, την πόρτα τού Κίστριου. 'Από κείνη την κομάρα θά βγή ή σινονεία τόν μελλοθανάτον, άνάμεσα σέ λόγγες.

Τούρα, όλο αυτό τό άξευλότητο κοπάδι βρισκεται συναγμένο στην αλλη της φρυκασής και καρτερεί τόν 'Επιστάτη, με την πόρτα στο στόμα. Ατόύς θά διαβάση τόν κατάλογο. Ατόύς θά πη για ποιάς ήθε ή στεργή τους ώρα, και ποιά οι εντυχημένοι που πήραν χάρη... Και να ! ο 'Επιστάτης μανει. Τούς κοιτάει, χωρίς να λή τίποτα... 'Επειτα, κάνει μια χειρονομία στους στρατιώτες. Κείνοι προχωρών, πιάνουν τόν ένα κατάδικο, τόν άλλο, κείνους που δείχνει ο 'Επιστάτης, τους τραβούν έξω, τους ξεκορπών, δίκος κάνει ο τζελιάτης σέ μια μάντρα με σαχάτσια. «—'Αχ, είναι καίμους ! Πώς τούς κέναν' έτσι τους ανθρώπους, μορέ ! ; φώναζε ένας λαστής, χωρίς να παύση απάντησε.

Κείνους σάν τό δείρα, με τρεμοσιμένα πόδια, με λυμένα γόνατα, οι χεσνοί φρονίδες, οι τομφοί ληστές, τ' άγρισμα τού βουνοφ και της θάλασσας, αφήνονταν να τους πάρουν, και δέ βρισκουν ούτε δση δύναμη έχει ένα παιδά, για ν' άντισταθούν...

'Ο Γιάννης ο Τσοκνιάς είναι κ' αυτό μαζί και κοίταει. Τούρα ο Τσοκνιάς είναι άλλος άνθρωπος. 'Από κείνο τό περιστατικό, ή έλπίδα —ή καλλίτερα ή σιγουριά—μύρισε στην ψυχή του και την άλλαξε όλο-

'Ο Μπόγιας στέκεται πλάι στην καρμανιόλα και περιμένει...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΕΙΔΩΝ ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Μ.

Και ένας τύπος όμορφας προβληματικός. Μαγνητίζει την προσοχή, όπως κάθε γυναίκα που είναι όμορφη. Μολαταύτα δεν είναι όμορφη, και εντούτοις η φροσύνη της θέλγει. Μάτια φωτεινά, γέλασα, ενθαρσιστα, παρ' όλον που είναι ξανθή, και έντονα. Μαλλιά σε χρώμα ιδανικό, σε απόχρωση ζεστή. Γέλαει ενθαρσιστα, μόνον που το στόμα της παίρνει μία έκφραση λιγότερο όμορφη, παρά όταν δεν γελά. Μεταξύ των πλέον ήπιων όμορφων 'Αθηνών, για την κομψότητα και την όμορφη της. Αι φρονιμίες της, στις πλέον υπερ-σμάρτ δεξιώσεις, εκ των πλέον μαριγιάν. Εξ αυτού συντίθενται πολύ η άριστη και έξτρα-σιν τουαλέτες της.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

-Την παρελθούσαν Πέικτην δεξιώσεις-μυριτζ παρά τή κ. και τή κ. Π. Ράλλη.

-Η οικοδόσπινα έφερε θαυμασιάν τουαλέταν μπλέ-μολινέ, με γκασά σε χρώμα βιολέ και φρούζα και έδεχτο με την κομψότητα και χάριν που την διακρίνει.

-Παρισίαντο : ό κ. και ή κ. Ντέ Νονταί, έκτάκτως σίς παρεπεδη-μύσα Παρισινή, με τουαλέτα έξτρα-σιν, από λαμέ κλοκέ σε χρώμα υπέρ-νοφί, παντά και ρενιά συντισσόμενα, άποτελούσαν τό πλέον ό-περιώδες σύνολον που μπορούσε να φαντασθή κανείς.

-Σε μία άρμονική άδουσα άρκετά τραπέζια μυριτζ. -Μεταξύ των κομψών μυριτζιστριών αι κ.κ. Μελά με βέρ-όλιβ, ή Δίς Δοκρόστη με σύνολον κόκκινον Πομπηίας, αι Δίδες Ανααρδοπούλου, ή μία με βιολέ συνδυασμένον με φρούζα και ή άλλη με μπλέ-γκροί, τουαλέτες που της χαρακτήριζε ιδιαίτερο κασέ.

-'Επίσης παρισίαντο ό κ. και ή κ. 'Αλ. Σκαναβί, ό κ. και ή κ. Χωρήμ, ό κ. και ή κ. Μιχαλοπούλου, ό κ. και ή κ. Λαδοπούλου, κρέ-φουσα κομφοτάτην τουαλέταν μπλέ-έλεκτρις, ό κ. και ή κ. Ανααρδο-πούλου, κλπ.

-Κυκλιέον πλοισώτατον.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

τελα. Τώρα ό Γιάννης αγαπάει τή ζωή, τή θέ-λει. 'Από τότε που άνέθηκε σά Λάζαρος από τό βέβατο τάφο, θέλει να χαρή τον 'Απάνου Κόσμον... 'Οπως, αλλοίμονο, ό 'Επιστάτης ση-κώνει τό χέρι και τότε δείχνει κ' αυτόνε με τό δάχτυλο.

-Και μένα ;! Και μένα ;! λέει ό Τσοικνιάς και δέ μπορεί να πιστέψη στα μάτια του. 'Ο στρατιώτες τον παίρνουν, τον ξεχωρίζουν.

-Πού με πάτε μένα ; λέει. 'Εμένα ό Σαγ-γελέας μοιτάζει... Μα ό στρατιώτες δεν άπαν-τούν, και τον πάνε. Τον πάνε μοναχό του, από τά στενά καλντιριόμια του Παλαιμυδίου, γυμνο-πόδαρο, ανάμπαλο, και ό τριχες του είναι ση-κωμένες από την τρομάρα. 'Ο άόδηλος των φανταρών κροτούνε στις πλάκες. 'Ο λόγγος τους γυαλίζουν στα πρώτα φέγγη της αύγης !..

-'Αι ! διατάζει ό λογίας.

-Σταματούν στην πόρτα της 'Επιστοσίας. 'Η πόρτα είναι άνοιχτή, διάπλατη. Τόνε σαρ-ώ-χουν μέσα. 'Ο Τσοικνιάς βλέπει τον Εισαγγε-λέα, τό Γραμματικό, δυό-τρεις άξιοματικούς, τον Παπά. 'Ο Εισαγγελέας φορεί τά μαύρα του και στέκεται δοθιος, άκουμπώντας στο τρα-πέζι. Μπροστά του έχει ένα σωρό γραφιά.

-Κύριε Σαγγελέα, φωνάζει ό κατάδικος, θυ-μήσου τί μοιτάζεις ! Θυμήσου πώς...

-Και κράτησα τό λόγο μου. Τσοικνιά, ά-πανταί ό Εισαγγελέας. Χθές βράδν ήσθε τό Έγγραφο, και σε κάλεσα γιατί ήθελα ό ίδιος να στό άνακοινώσω. Λοιπόν, σου έδóθη χάρις. 'Η ποινή σου μετατρέπεται εις ισόβια δεσμά... Κοί-ταξε τώρα να γείνης καλός άνθρωπος... κ' έ-γώ πάλι θα σε προστατέψω.

'Ο Τσοικνιάς πέφτει σε μία καρέκλα. Είναι πολύ σιγνηνιμένος. Πιάνει τό κεφάλι του, βε-δαιώνεται πώς βρίσκεται στη θέση του, και κλαίει, κλαίει, με δάκρυα χαράς.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΑΗΣ ΣΑΣ)
Μ. Δ. Τσικληή 'Αναγνώστριαν, Αθήνας.—Γιά την essence που θέλετε να κατασκευάσετε, βάψετε τα μα-δημένα γασσιμά μέσα σε μία λεπτή γυάλινη μπουκαλία και την απογειμάτε με καθαρό οινόπνευμα των 90. Βουλεύετε καλά την μπουκαλία και την έκθετετε στον ήλιο. 'Υστερα από δέκα ημέρες φιλτράρετε την essence και την φτιάτε σε μικρά μπουκαλάκια.

Τσιγγάνα ν. Θήβας. — 'Η συνταγή της κρέμας με χυμό άγ-γορούσθι ένε ή έξής :

Table with 2 columns: Ingredient and Quantity. Includes Xonge pur (100 gr.), Graise de rognons de veau (25 >), Jus de concombres (150 >), Amidon en poudre (8 >).

Ζακυνθιά ν. — Δυστυχώς δεν θυμίζωμ ποιά κρέμα σας είχιν συστήσει. Μπορείτε πάντως να δομαίσετε αυτήν, ή οποία είναι πολύ κατάλληλη για τά εύρεθιστα δέρματα :

Table with 2 columns: Ingredient and Quantity. Includes Lanoline (5 gr.), Vaseline (10 >), Eau de roses (20 >), Essence de geranium (0,02 >).

Γιά τό πάχος των γοφών, ή πολύ κατάλληλος μέθοδος ένε ή γυμνα-στική, Π. ζ. να ξεπλυνσθε στο πάτοιμα και να κούσαστε από την μία άκρη του δωματιου στην άλλη.

Μαριμμένο Λουλούδι, Κρήνη. — Τά έγκωμάτια σας θα έπρεπε να τά περιποιησθε όσο ήσαν άκόσμη πρόσφατα. Τώρα θα περι-ασον με τον καιρό. 'Οποσδήποτε, για τους λεκέδες σας συνιστώ την έξής συνταγή :

Table with 2 columns: Ingredient and Quantity. Includes Oxyde de zinc (20 gr.), Resorcine (20 >), Vaseline (20 >).

Την χρησιμοποιείτε τρεις βραδιές κατά σειράν, κατόπιν την άφήνετε λίγες μέρες και την χρησιμοποιείτε και πάλιν.

Τρελλή ν. Μαθητριού ν. Μαρούσι.—'Απορώ πώς έχετε μπουκαίσι στ' αυτιά σας. Θα ήνε ίσως ζήτημα πλημμελούς καθαριότητας. 'Αλείνε τ' αυτιά σας καλά με βαζελίνη και βάλετε κατόπιν να σας τά βγάλουν ή ένα ειδικό εργαλείο, που κούλουν στ' όλα τά μπουκαλιόμια. Τό πρόσφορο τοπικός δεν χαζώνει. 'Αμα τό διατηρείτε φρέσκο και περιποιημένο, δεν πειράζει αν ήνε λίγο άδύνατο.

'Αναγνώστριαν, Γαλάτσι.— Χρησιμο-ποιήσατε την συνταγήν που συνιστώ εις την 'Εκρωφίαν Ξανθιάς, εις τό προηγούμενον φύλλον, και κάνετε φριξιόν στο πρόσφορο σας με τό έξής φαρμακον, που μπορείτε να κατα-σκευάσετε μόνη σας :

Table with 2 columns: Ingredient and Quantity. Includes Κοιθαράκιον (100 δυ.), Μέλι (50 >), Ξόδι (50 >).

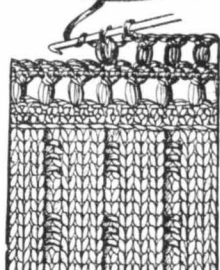
Ατίαναν Χρυστά...—'Η πρώτη ερώτησίς σας ήνε σχεδόν άκατάληπτη. Νομίζετε πώς ή ειρήτης της περιφερείας σας όφειλεται στο ά-νοχημα της λεκάνης ; 'Αν ναί, τότε κάνετε με-γάλο λάθος, γιατί ό σκελετός δεν έχει καμιά σχέση με τό έξωτερικό πάχος. 'Αλλοιστε, έφ-σον ζυγίζετε μόνον 33 άκάδες, δεν θα ήνε ή λεκάνη σας φαρδειά, αλλά ό θώραξ σας στε-νός. Σας συνιστώ, λοιπόν, γυμναστική, γυμνα-στική, γυμναστική, για να χαζίνετε άπάνου, για ν' άδυνατίσετε κάτω, για να κάνετε όμοιο και πλαστικό σώμα. 'Επίσης θα σας όφελήση πολύ και ό περίαιτος.

H ΦΙΑΗ ΣΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Την παρελθούσαν έβδομάδα ή κ. Μία Κα-δού άνεδέξαστο εκ της κολιμηθήρας τό χαρι-τωμένο άγοράκι του κ. Ι. Γιαννίσι, θνομισάσα αυτό Φιλίππον ή Ναπολέοντα. Είς τους εύτυ-χεις γονείς και την άνάδοχον εύχόμεθα να τους ήψη.

N. K.

Χαριτωμένη πλεκτή μπλουζίτσα από μαλλι δύο γραμ-μάτων. Πλέκεται με τις βελόνες και με τό βελόνκι (ό κομμάτι και τό κάτω μέρος των μανικιών), σύμφωνα με τό παρατίθειμον σχέδιο. Χρειάζονται 150 γραμ-μάρια μαλλι ζερόρ.